

Угода

між Урядом України і Урядом Соціалістичної Республіки
В'єтнам про заохочення і захист інвестицій

(Угоду ратифіковано Законом
N 225/94-ВР (225/94-ВР) від 21.10.94)

Дата підписання: 08.06.1994

Дата ратифікації: 21.10.1994

Дата набуття чинності: 08.12.1994

Уряд України і Уряд Соціалістичної Республіки В'єтнам, які надалі іменуються Договірними Сторонами, виходячи із прагнення розширити і поглибити економічне співробітництво на довгостроковій основі, зокрема, створити сприятливі умови для вкладення капіталу інвесторами однієї Договірної Сторони на території іншої Договірної Сторони, усвідомлюючи необхідність в заохоченні і захисті інвестицій, що здійснюються інвесторами обох Договірних Сторін, з метою економічного процвітання обох держав, домовились про нижчевикладене:

Стаття 1

Визначення

У цій Угоді:

1. Термін "інвестиція" означає: всі види фінансових, матеріальних коштів та інших майнових і інтелектуальних цінностей, що вкладаються інвесторами однієї Договірної Сторони в різні об'єкти діяльності на території іншої Договірної Сторони відповідно до чинного її законодавства з метою одержання прибутку або досягнення соціального ефекту, зокрема, але не винятково:

а) рухоме і нерухоме майно, а також будь-які майнові права, такі як право на використання майна як предмета застави, утримання за борги;

б) акції, вклади, облігації і боргові зобов'язання організацій і підприємств або майнова частка цих організацій і підприємств;

в) грошові вимоги та права, вимоги про виконання договірних зобов'язань, які мають економічну цінність;

г) право на інтелектуальну власність, промисловий зразок, включаючи авторське право, право на отримання патенту, право на товарний знак, знак обслуговування, фінансову назву, винаходи, технології і "ноу-хау";

д) концесії, що дозволені законодавством держав кожної з Договірних Сторін або двосторонніми договорами між Україною і Соціалістичною Республікою В'єтнам, включаючи розвідку, розробку, видобуток і експлуатацію природних ресурсів.

2. Під терміном "інвестиції" розуміються:

а) інвестиції на території України, які здійснюються згідно з чинним законодавством України;

б) інвестиції на території Соціалістичної Республіки В'єтнам, схвалені Урядом Соціалістичної Республіки В'єтнам або

уповноваженими ним органами згідно з чинним законодавством Соціалістичної Республіки В'єтнам.

Будь-яка зміна форми інвестування не впливає на їх класифікацію як "інвестиції".

3. Термін "доходи" означає:

грошові суми та інші майнові цінності, отримані від інвестиції, і включає зокрема, але не винятково, прибуток, відсотки, ліцензійні та комісійні винагороди.

4. Термін "інвестор" означає:

будь-яку фізичну особу, яка є громадянином держави Договірної Сторони, і будь-яку юридичну особу, створену відповідно до законодавства держави однієї з Договірних Сторін.

5. Термін "територія" означає:

державну територію кожної з Договірних Сторін, включаючи морське дно, надра і акваторію, що знаходяться поза територіальними водами, над якими відповідно до міжнародного права і національного законодавства Договірна Сторона здійснює свої права і юрисдикцію.

Стаття 2

Заохочення і захист інвестицій

1. Кожна Договірна Сторона згідно з чинним на території її держави законодавством заохочує і створює сприятливі умови для інвесторів іншої Договірної Сторони по вкладенню інвестицій на своїй території і надає їм права на розпорядження цими інвестиціями.

2. Інвестиціям інвесторів кожної з Договірних Сторін гарантується справедливий статус, і вони знаходяться в безпеці і користуються захистом на території держави іншої Договірної Сторони.

Стаття 3

Режим найбільшого сприяння

1. Інвестиціям, що здійснюються інвесторами кожної з Договірних Сторін на території іншої Договірної Сторони, надається режим не менш сприятливий, ніж для інвестицій інвесторів будь-якої третьої країни.

2. Інвесторам однієї Договірної Сторони, які вклали свої інвестиції на території іншої Договірної Сторони і зазнають збитків внаслідок війни або іншого військового конфлікту, революції, введення надзвичайного стану, повстання, перевороту, заворушення на території цієї Договірної Сторони або інших подібних дій, повинні бути надані цій Договірній Стороні умови для відшкодування збитків, причому ці умови повинні бути не менш сприятливі, ніж ті, які надає дана Договірна Сторона інвесторам будь-якої третьої країни.

3. Умови, передбачені в п.1 цієї статті, не розповсюджуються на привілеї, що надаються однією з Договірних Сторін інвесторам третіх країн і впливають:

з угод укладених або тих, що укладатимуться у майбутньому, про економічні зони, економічний або митний союзи, зони вільної торгівлі, інші форми регіонального співробітництва;

з угоди про запобігання подвійному оподаткуванню або іншої

міжнародної угоди, повністю або частково пов'язаної з оподаткуванням, а також в межах чинного законодавства про оподаткування держав кожної з Договірних Сторін.

Стаття 4

Компенсація в зв'язку з примусовими заходами

1. Жодна з Договірних Сторін на своїй території не вживає по відношенню до інвестицій, що здійснюються на цій території інвестором держави іншої Договірної Сторони, примусових заходів, таких як націоналізація, експропріація, або аналогічних за своєю дією, за винятком випадків, коли цього вимагають суспільні інтереси. При цьому дотримується порядок, встановлений чинним на цій території законодавством, і виплачується належна компенсація.

2. Такі заходи не повинні носити дискримінаційний характер.

3. Компенсація розраховується на основі реальної вартості інвестицій безпосередньо на момент прийняття рішення або обнародування рішення про вжиття заходів, згаданих в п.1 цієї статті, і буде визначена відповідно до принципів об'єктивної оцінки, що прийняті в міжнародній практиці. Компенсація виплачується у валюті, в якій були здійснені інвестиції, або в будь-якій іншій валюті, прийнятній для інвестора, згідно з законодавством приймаючої Договірної Сторони. З моменту виникнення права на компенсацію і до моменту її сплати на суму компенсації нараховується відсоток відповідно до середньої ставки відсотку, за яким лондонські банки надають позики першокласним банкам на ринку євровалют (LIBOR).

Стаття 5

Переказ платежів, доходів і переміщення рухомого майна в зв'язку з інвестиціями

1. Кожна з Договірних Сторін відповідно до своїх законів, постанов і адміністративної практики гарантує безперешкодний переказ у вільно конвертованій валюті платежів і доходів у зв'язку з інвестиціями, на умовах не менш сприятливих, ніж для інвесторів будь-якої третьої країни, зокрема, але не винятково:

а) чистого доходу, дивідендів, плати за технічну допомогу і послуги, процентного доходу та інших грошових надходжень, що отримані в результаті інвестицій;

б) коштів, що належать інвестору в результаті повної або часткової ліквідації інвестицій;

в) грошових сум, виплачуваних для погашення позик, визнаних як інвестиції;

г) заробітної плати та інших доходів громадян країни інвестора за роботу на території приймаючої країни у зв'язку з інвестицією;

д) переміщення рухомого майна у зв'язку з інвестицією.

2. За обмінний курс по покриттю платежів, вказаних в пункті 1 цієї статті, приймається курс валюти, встановлений згідно з законодавством держав кожної з Договірних Сторін на момент здійснення обміну.

Стаття 6

Вирішення спорів між Договірною Стороною та інвестором

1. При виникненні спорів між однією з Договірних сторін і будь-яким інвестором іншої Договірної Сторони відносно:

а) зобов'язання, яке виникло у Договірної Сторони по відношенню до інвестора іншої Договірної Сторони з питання інвестиції даного інвестора;

б) порушення будь-яких прав, визначених цією Угодою, або тих, що впливають з неї по інвестиціях даного інвестора.

Спори вирішуються по можливості шляхом взаємних консультацій і переговорів.

2. Якщо протягом шести місяців з дня пред'явлення письмової вимоги спірними сторонами не досягнуто взаємної домовленості, спір за вимогою однієї із сторін може бути переданий для вирішення:

а) в суди держав Договірних Сторін відповідно до їх компетенцій, де здійснюються інвестиції;

б) в Міжнародний центр по вирішенню інвестиційних спорів (далі "центр"), беручи до уваги положення, які відповідають укладеній в Вашингтоні 18 березня 1965 р. Конвенції про порядок вирішення спорів між державами та громадянами інших держав по інвестиціях (995_060), якщо держави обох Договірних Сторін є учасниками даної Конвенції;

в) у Міжнародний арбітражний суд "ad hoc" відповідно до діючого арбітражного регламенту Комісії Організації Об'єднаних Націй по Міжнародному торговельному праву.

3. Незалежно від положень пункту 2 цієї статті, які стосуються передачі спору на розгляд в арбітражний суд, інвестор має право вибрати погоджувальну процедуру.

Стаття 7**Вирішення спорів між Договірними Сторонами**

1. Будь-які спори, які можуть виникнути між Договірними Сторонами, що стосуються інтерпретації чи застосування цієї Угоди, повинні вирішуватись по можливості шляхом переговорів по дипломатичних каналах.

2. У випадку неможливості вирішити спір між Договірними Сторонами протягом 6 місяців з моменту письмового повідомлення за проханням однієї з Договірних Сторін його слід передати для вирішення в арбітражний суд.

3. Такий арбітражний суд утворюється окремо для кожного конкретного випадку в такому порядку. Протягом двох місяців після отримання прохання про арбітраж кожна з Договірних Сторін призначає по одному арбітру. Ці два арбітри вибирають потім громадянина третьої держави, що підтримує дипломатичні відносини з обома Договірними Сторонами, який за домовленістю Договірних Сторін буде призначений головою арбітражного суду. Голова повинен бути призначений протягом двох місяців після дати призначення двох інших членів арбітражного суду.

4. Якщо у наведені в пункті 3 цієї статті строки необхідні призначення не будуть здійснені, будь-яка Договірна Сторона може при відсутності іншої домовленості звернутись до Голови Міжнародного суду з проханням провести необхідні призначення. Якщо голова є громадянином однієї з Договірних Сторін або якщо він не може з будь-яких причин виконувати вказану функцію, то зробити необхідні призначення має бути запропоновано віце-голові

Міжнародного суду. Якщо віце-голова є громадянином однієї з Договірних Сторін або якщо він також не може виконувати вказану функцію, то зробити необхідні призначення має бути запропоновано наступному за ним згідно із старшинством члену Міжнародного суду, котрий не є громадянином держави ні однієї з Договірних Сторін та може без перешкод виконати вказану функцію.

5. Арбітражний суд самостійно визначає питання про правила процедури та приймає рішення більшістю голосів. Рішення арбітражного суду є обов'язковим для виконання обома Договірними Сторонами. Договірні Сторони несуть витрати на арбітрів та голову у рівних частках. Проте арбітражний суд може у своєму рішенні визначити, яка з Договірних Сторін буде нести більшу частку витрат, і таке рішення є обов'язковим для обох Договірних Сторін.

Стаття 8

Суброгація

Якщо Договірна Сторона або її компетентний орган на основі гарантії, виданої відносно до інвестицій будь-якому своєму інвестору, сплачує компенсацію цьому інвестору, то дана Договірна Сторона або її компетентний орган здобуває у порядку суброгації відповідні права колишнього інвестора, які базуються на цій Угоді.

Стаття 9

Застосування Угоди

1. Ця Угода застосовується до інвестицій, які здійснюються інвесторами однієї Договірної Сторони на території іншої Договірної Сторони після набрання чинності цієї Угоди.

2. Угода також застосовується до інвестицій, які здійснюються на території кожної з Договірних Сторін до набрання чинності цієї Угоди, за умови, що такі інвестиції були здійснені відповідно до законодавства України і законодавства про іноземні інвестиції Соціалістичної Республіки В'єтнам.

3. Ця Угода може бути уточнена та доповнена згідно з домовленістю Договірних Сторін.

Стаття 10

Застосування міжнародних договорів

1. Якщо обидві Договірні Сторони є також учасниками будь-якого іншого міжнародного договору, відповідно до якого інвестиціям і доходам у зв'язку з інвестиційною діяльністю інвесторів іншої Договірної Сторони надаються більш сприятливі умови, ніж передбачені цією Угодою, то будуть застосовуватися більш сприятливі умови.

2. Кожна з Договірних Сторін дотримується будь-яких договірних зобов'язань, які вона взяла на себе по відношенню до інвестора іншої Договірної Сторони.

Стаття 11

Вступ в силу, строк дії та припинення дії Угоди

1. Ця Угода набирає чинності через тридцять днів після того, як Договірні Сторони повідомлять одна одну по дипломатичних каналах про виконання відповідних процедур, які необхідні для вступу в силу цієї Угоди.

2. Ця Угода укладається на 10-річний строк і набере чинності після того, як її термін мине, якщо її дію не буде припинено згідно з порядком, викладеним у пункті 3 цієї статті.

3. Для припинення дії цієї Угоди будь-яка Договірна Сторона не пізніше ніж за 1 (один) рік до закінчення першого 10-річного строку або у будь-який час після закінчення цього строку подає письмове повідомлення іншій Договірній Стороні про денонсацію цієї Угоди.

4. Що стосується інвестицій, які здійснювались до припинення дії цієї Угоди, то дія статей 1-10 Угоди продовжується на 10 (десять) років після припинення дії Угоди.

Здійснено в м.Києві 8 червня 1994 року у двох дійсних примірниках, кожний з яких на українській, в'єтнамській та російській мовах, причому обидва тексти мають однакову силу. У випадку різного тлумачення текстів Договірні Сторони будуть керуватися текстом на російській мові, який додається.

За Уряд України

(підпис)

За Уряд Соціалістичної

Республіки В'єтнам

(підпис)

Публікації документа

- **Зібрання чинних міжнародних договорів України** — 2004 р., № 4, / Книга 2 /, стор. 607, стаття 1036
- **Офіційний вісник України** від 12.03.2007 — 2007 р., № 16, стор. 128, стаття 635, код акту 38953/2007